

Pocăința și iertarea păcatelor

În zilele noastre avem nevoie să ni se amintească că apostolii au primit misiunea din partea Domnului Isus să predice «pocăința și iertarea păcatelor» (Luca 24,47), deoarece în multe predici de evanghelizare prima parte a misiunii este deseori ocolită și numai partea a doua este împlinită. Aceasta este o pagubă mare, nu numai pentru ascultătorii noștri, ci și pentru noi înșine. Noi suntem obligați să respectăm foarte exact tot conținutul misiunii, și nu avem voie să lăsăm la o parte nici măcar un punct, ca să nu mai vorbim de punctele principale. Domnul nostru este nespus mai înțelept și mai îndurător decât noi, și noi nu trebuie să ne temem să predicăm tot ce El a poruncit apostolilor Săi să predice: «pocăința și iertarea păcatelor».

Dacă astăzi un predicator al evangheliei cere ascultătorilor lui să se pocăiască, să se întoarcă la Dumnezeu și să aducă roade vrednice de pocăința lor, în anumite cercuri este privit ca legalist, neînțelept și lipsit de dragoste. Și tocmai aceasta era ce a făcut apostolul Pavel, așa cum el însuși ne relatează. Ar avea curajul vreunul din evangheliștii zilelor noastre să afirme că Pavel era un legalist sau un predicator neînțelept? Desigur, nu! Pavel a adus Evanghelia lui Dumnezeu deplină, clară, prețioasă, «Evanghelia harului lui Dumnezeu» (Faptele Apostolilor 20,24) și «Evanghelia slavei ... lui Dumnezeu» (1 Timotei 1,11). El a predicat Împărăția lui Dumnezeu și a prezentat taina minunată a Bisericii sau Adunării, căci cu această misiune el a fost însărcinat în mod deosebit.

Dar să ne amintim, că Pavel a predicat și pocăința. El a cerut păcătoșilor să se judece singuri, să se pocăiască în praf și cenușă, și aceasta în mod justificat. El însuși a cunoscut adevărata pocăință. El nu s-a judecat pe sine însuși numai o singură dată, atunci când s-a întors la Dumnezeu, ci el trăia în duhul judecării de sine însuși. Aceasta era starea sufletului său, atitudinea inimii lui, și aceasta oferea predicii sale o așa seriozitate și solemnitate, pe care astăzi puțini predicatori le cunosc. Toată viața lui el a rămas un om caracterizat prin judecarea de sine însuși. A redus aceasta întrucâtva savurarea harului lui Dumnezeu sau scumpătatea Persoanei lui Hristos? Dimpotrivă, a oferit profunzime acestei savurări și putere permanentă.

Ar trebui să ne gândim serios la aceasta, căci ne temem mult de superficialitatea multor predicatori din zilele noastre. Nouă ni se pare că Evanghelia deseori este desconsiderată prin aceea că omul este făcut să creadă, că el face un favor mare lui Dumnezeu, dacă el primește mântuirea din mâinile Lui. Noi trebuie să protestăm solemn față de o astfel de concepție. Ea dezonoarează pe Dumnezeu și înjosește Evanghelia, și efectul moral al unei astfel de predici la aceia care par să se fi întors la Dumnezeu este foarte de plâns. Ea conduce la indiferență, la delăsare față de sine însuși, la superficialitate și asemănare cu lumea. Păcatul nu este simțit ca ceva îngrozitor în ochii lui Dumnezeu, eul nu este judecat și nu se renunță la lume. Să vestești Evanghelia în felul acesta înseamnă să faci mântuirea ușoară pentru firea pământească (carne) – lucrul cel mai îngrozitor, pe care ni-l putem imagina, îngrozitor în efectul lui asupra sufletului și îngrozitor în rezultatele lui în viață. Sentința lui Dumnezeu asupra cărnii și asupra lumii nu are nici un loc în astfel de predici. Mai degrabă oamenilor li se oferă o mântuire care practic lasă eul și lumea nejudicate, și urmarea este că aceia care spun că s-au întors la Dumnezeu prin această evanghelie dovedesc o ușurătate și o indiferență, care sunt o pricină de poticnire pentru credinciosul adevărat.

Se va spune probabil, că aceste rezultate triste se datorează faptului că partea cerească a Evangheliei este lăsată la o parte și nu se vestește un Hristos glorificat, o Evanghelie deplină, așa că pe prim plan se pune omul și nevoile lui în loc de Dumnezeu și gloria Sa. Hristos este mai degrabă coborât în împrejurările noastre, în loc ca noi să fim duși în prezența lui Dumnezeu, în părtășie cu Hristos înviat și glorificat. În mare parte poate fi din cauza aceasta și suntem gata să acordăm o oarecare îndreptățire în ceea ce privește partea aceasta a întrebării. Dar noi trebuie să revenim la faptul important, că marele apostol Pavel, care cu toată certitudinea a predicat Evanghelia în toată plinătatea și puterea ei, a insistat asupra pocăinței. Aceasta nu poate fi pusă la o parte. Omul trebuie să ocupe adevăratul lui loc înaintea lui Dumnezeu, care are loc numai

printr-o căință sinceră din inimă prin judecata de sine, prin durere sinceră cu privire la păcat și o mărturisire sinceră. Plinătatea lui Dumnezeu așteaptă totdeauna după un vas gol - și un suflet care se căiește sincer este un vas gol -, în care poate curge toată plinătatea harului lui Dumnezeu în puterea lui mântuitoare. Duhul Sfânt vrea să lase pe păcătos să simtă adevărata lui stare și s-o mărturisească, și numai El poate s-o facă și în acest scop folosește predica. El aplică Cuvântul lui Dumnezeu la conștiința omului, căci Cuvântul este ciocanul Său, cu care El sfărâmă stânca, și plugul Lui, care desface pământul. Trage brazdele pentru primirea Seminței care nu putrezește, pentru ca ea să încolțească și să aducă rod spre glorificarea lui Dumnezeu. Desigur brazdele, oricât de adânci ar fi ele, nu pot aduce rod. Fără îndoială rodul îl aduce sămânța și nu brazdele, însă acestea trebuie să fie prezente pentru a prelua sămânța.

În pocăința păcătosului – trebuie să accentuăm aceasta în mod deosebit? – nu este nici un merit. S-o privești ca având merit este o îndrăzneală foarte mare. Pocăința nu este o lucrare bună prin care păcătosul merită favoarea lui Dumnezeu. Gândul că ea ar fi așa este nu numai greșit, ci el nu va aduce mântuirea. Adevărata pocăință este darea pe față și mărturisirea sinceră a întregii noastre stricăciuni și a vinei noastre, recunoașterea că toată viața mea a fost o minciună și eu însumi sunt un mincinos. Aceasta este o chestiune foarte serioasă. Dacă un suflet a înțeles aceasta, atunci nu va mai fi nici o atitudine de superficialitate și de îngâmfare. Un suflet care se căiește și stă în prezența lui Dumnezeu este o realitate solemnă și noi nu ne putem reține sentimentul, că noi, dacă ne-am lăsa călăuziți mai mult de conținutul misiunii Domnului nostru, am solicita pe oameni cu mai multă seriozitate, mai insistent și permanent să se pocăiască și să se întoarcă la Dumnezeu, și să aducă roade vrednice de pocăința lor. Noi am predica atât pocăința cât și iertarea păcatelor.

Nici un om nu poate întâlni pe Dumnezeu pe terenul lipsei de pocăință, dar pe terenul pocăinței Dumnezeu poate coborî la fiecare păcătos, chiar și la cel mai mare păcătos, căci acesta este adevăratul loc al omului. Cu cea mai deplină încredere putem spune, că toată problema a fost rezolvată o dată pentru totdeauna, de îndată ce păcătosul, așa cum este el, se întâlnește cu Dumnezeu, așa cum este El. »Am zis: „Îmi voi mărturisi Domnului fărădelegile!” Și Tu ai iertat vina păcatului meu.« (Psalm 32,5) În clipa când omul ocupă locul său adevărat, locul pocăinței, Dumnezeu îl întâmpină cu iertare deplină, o dreptate veșnică, dumnezeiască. Este bucuria Lui să lucreze în felul acesta și satisface inima Lui și glorifică Numele Său, când El poate să ierte, să primească și să îndreptățească un suflet care se pocăiește și crede în Domnul Isus. De îndată ce profetul a strigat: »Vai de mine! Căci sunt pierdut«, un serafim a zburat cu un cărbune aprins luat de pe altar, i-a atins gura cu el și a zis: »Iată, atingându-se cărbunele acesta de buzele tale, nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău este ispășit!« (Isaia 6,5-7)

Aici vedem legătura plăcută dintre prima parte și a doua parte a misiunii date de Domnul, și anume „pocăința” și „iertarea păcatelor”. Ele sunt legate de nedespărțit una de alta și sunt prescrise de Dumnezeu. De aceea El »poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască« (Faptele Apostolilor 17,30), și noi avem voie să adăugăm: cu cât lucrarea pocăinței este mai profundă și mai reală, cu atât mai profundă și mai statornică va fi bucuria cu privire la iertarea păcatelor. Este bucuria inimii lui Dumnezeu să ne ierte păcatele și să lase să se reverse în inima zdrobită și strivită tot răul dragostei Lui care iartă.

Au trecut aproape două mii de ani de când Mântuitorul înviat a trimis mesagerii Săi, și vestea bună poate fi încă vestită, deoarece El în harul Său îndelung răbdător și plin de dragoste nu vrea ca cineva să se piardă. De ce inima noastră nu este ascultătoare, ca să ajute la împlinirea intențiilor Sale de har? Nu este absolut deloc necesar ca noi să fim mari predicatori sau vorbitori impozanți în public. Ceea ce avem nevoie este o inimă care este în părtașie cu inima lui Dumnezeu și a lui Hristos și de aceea este îngrijorată de mântuirea oamenilor pierduți. Noi nu credem și nu putem crede că cineva care nu este călăuzit de dorința din inimă după mântuirea păcătoșilor pierduți poate fi realmente în concordanță cu felul de gândire al lui Hristos. Noi nu putem savura prezența și părtașia Sa, fără să ne interesăm de sufletele semenilor noștri. Căci cine s-a îngrijit vreodată de sufletele oamenilor așa cum a făcut El? Să ne preocupăm mai mult cu

drumul Său minunat, cu munca Sa neîncetată și neobosită ca Predicator și Învățător, cu dorința Lui din inimă după mântuirea și binecuvântarea oamenilor! Nu ne-a lăsat El un exemplu, pentru ca noi să călcăm pe urmele Lui? Facem noi aceasta, ca să vestim Evanghelia prețioasă? Căutăm noi să-L imităm în dorința Lui aprinsă de a căuta pe cei pierduți? Privește-L la fântâna din Sihar, ascultă cuvintele Lui serioase, pline de dragoste și vezi bucuria și înviorarea duhului Său, de îndată ce El vede un sărman păcătos că primește mesajul Său! »Eu am de mâncat o mâncare, pe care voi n-o cunoașteți. ... Ridicați-vă ochii și priviți holdele, care sunt albe acum, gata pentru seceriș. Cine seceră primește o plată, și strânge roadă pentru viața veșnică; pentru ca și cel ce seamănă și cel ce seceră să se bucure în același timp« (Ioan 4,32.35-37).

Noi nu putem scăpa de gândul că în tot ce scriem și citim, în tot ce vorbim și auzim, la toată plecarea și venirea noastră în primul rând ne lipsește contactul cu fiecare suflet în parte. Cât de des ne mulțumim să invităm oameni să asculte predicarea Evangheliei, în loc să încercăm să-i conducem direct la Hristos! Fără îndoială este bine că noi predicăm Evanghelia și invităm oameni să asculte predicarea Evangheliei, dar să fim siguri că este vorba mai mult decât numai de aceasta, și aceasta s-o facem în părtășie intimă cu inima și felul de gândire al lui Hristos.

S-ar putea ca și astăzi să fie credincioși care nu acordă valoare mare lucrării binecuvântate de evanghelizare. Ne temem pentru ei și suntem convinși că ei nu au felul de gândire al Domnului, și de aceea nu acceptăm gândurile lor. Inimile lor sunt reci față de o chestiune care umple inima lui Dumnezeu și ei trebuie să se smerească din cauza acestei atitudini a lor. Cel puțin să se ferească să descurajeze pe alții, a căror inimă Domnul a mișcat-o, ca să se îngrijească de oamenii pierduți. Zilele, în care trăim, cu siguranță nu sunt potrivite pentru a crea greutatea lucrătorilor credincioși în lucrarea Evangheliei, sau să le punem pietre de poticnire pe drumul lor. Mai degrabă ni se cuvine sub orice formă să întărim mâinile tuturor care în teama lui Dumnezeu și după posibilitățile lor se ostenesc să vestească vestea bună și să facă cunoscut bogățiile de nepătruns ale lui Hristos.